

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **A.**, nar. X., štátny príslušník Pakistanu, t. č. bytom J., zast. advokátom JUDr. B., H., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra SR**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. PPZ-53/2/HCP-BA-R-CP-2006 zo dňa 14.9.2006, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 381/2006-62 zo dňa 25. septembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 381/2006-60 zo dňa 25. septembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zrušil rozhodnutie č. p. **PPZ-53/2/HCP-BA-R-CP-2006 zo dňa 14.9.2006**, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p.: PPZ-2085-6/HCP-BA-OCP-Ž-2006 zo dňa 12.7.2006 o zrušení povolenia na tolerovaný pobyt

na území SR podľa § 44 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. a určil žalobcovi dva dni od právoplatnosti rozhodnutia na vycestovanie z územia SR.

Krajský súd uviedol, že v danom prípade žalovaný nepostupoval náležite v intenciách čl. 7 ústavy SR a nezaoberal sa právom žalobcu v zmysle č. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán nezobral do úvahy hodnotenia a tvrdenia žalobcu o jeho manželstve s občiankou SR a starostlivosťou o jej dve deti, tak ako žalobca uvádzal počas pohovoru dňa 26.6.2006 a nežiadal od neho preukázanie takéhoto tvrdenia, hoci mu bolo známe, že sa zdržiava na adrese manželky, kde bol aj zastihnutý počas kontroly dňa 26.6.2006 o 21.00 hod.

Krajský súd poukázal tiež na to, že v dotknutom čase bol žalobca na základe žiadosti podanej dňa 10.5.2006 žiadateľom o udelenie prvého povolenia trvalého pobytu z dôvodu zlúčenia rodiny, o ktorej žiadosti dovtedy nebolo rozhodnuté. V dôsledku toho, ak žalobca tvrdí, že došlo k porušeniu ustanovení §3 ods. 4 a § 46 Správneho poriadku, žalovanému bolo možné vyčítať, že v rámci odvolacieho konania sa uvedenou námietkou nezaoberal.

V danej veci bolo úlohou dovolacieho konania preskúmať skutkové aj právne okolnosti vydania prvostupňového správneho rozhodnutia, odvolací správny orgán sa však uvedenou námietkou nezaoberal, preto krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal s otázkou, aké konanie bolo predmetom preskúmania žalovaného správneho orgánu. Poukázal na to, že v tej dobe prebiehajúce konanie o žiadosti žalobcu o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR na účel zlúčenia rodiny bolo predmetom iného správneho konania a s konaním o tolerovanom pobyte vecne nijako nesúviselo.

Žalovaný poukázal na to, že prvostupňový správny orgán dňa 26.6.2006 vydal rozhodnutie podľa § 43 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodnutia a vyhovel tak žiadosti žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu na území SR. V rámci svojich povinností, ktoré ukladá prvostupňovému správne mu orgánu § 44 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. následne zrušil žalobcovi

povolenie na tolerovaný pobyt z dôvodu, že nespĺňa žiadnu zo zákonných podmienok ustanovených v § 43 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodovania.

Podľa žalovaného žalobca ako aj krajský súd zastávali nesprávny právny názor, ak vytýkajú žalovanému, že v odvolacom konaní sa nezaoberal právom žalobcu vyplývajúceho ho mu z čl. 8 Dohovoru a nesprávne ho spájajú s prekážkou administratívneho vyhostenia podľa § 58.

Tolerovaný pobyt tak ako je ustanovený v § 43 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodovania, odráža práva chránené čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 3 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu a čl. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ku ktorým SR pristúpila. Na základe uvedeného je žalovaný názoru, že je nutné chápať udelenie tolerovaného pobytu podľa § 43 ods. 1 písm. a/ „ak je prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 tak, že je potrebné zabezpečiť právny status legálneho pobytu aj cudzincovi, ktorý sa na území SR dopustil protiprávneho konania pre ktoré je možné ho administratívne vyhostiť, ale vyhosteniu bránia vyššie uvedené dôvody, ktoré sú v zákone explicitne vyjadrené v § 58 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z..

Žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný vo svojich konaniach postupovali v zmysle zásady materiálnej pravdy a dostatočne a správne zistili skutočný stav vecí. Žalovaný posudzoval existenciu prekážok administratívneho vyhostenia uvedených v § 58 zákona o pobyte cudzincov a podkladom jeho rozhodnutia bolo právoplatné rozhodnutie NS SR sp. zn. 2SžoKS 44/2005 zo dňa 29.3.2006, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislava zo dňa 22.12.2004. Najvyšší súd SR potvrdil tak neexistenciu prekážok vyhostenia žalobcu.

Napriek tomu, že krajský súd vo svojom rozsudku konštatuje, že v čase rozhodovania správnych orgánov zákon o pobyte cudzincov v §43 ods. neobsahoval ustanovenie písm. f/ (ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života) o ktoré bol zákon doplnený novelou č. 693/2006 Z.z., v napadnutom rozhodnutí žalovanému vyčíta, že sa tým nezaoberal.

Žalovaný je preto názoru, že práve neexistencia legislatívnej úpravy v čase rozhodovania, z ktorej by vyplývala možnosť udeliť tolerovaný pobyt s prihliadnutím na čl. 8 Dohovoru, nemohol

žalovaný rozhodnúť v prospech žalobcu. Žalovaný by konal nad rozsah svojich kompetencií, v rozpore so znením § 43 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z a v rozpore s čl. 2 Ústavy SR.

Na základe uvedeného žalobca navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť, i keď z iných dôvodov. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (v znení účinnom do 31.12.2006) policajný útvar udelí povolenie na tolerovaný pobyt cudzincovi,

- a) ak je prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58,
- b) ktorému bolo poskytnuté dočasné útočisko,
- c) ak jeho vycestovanie nie je možné a nie je dôvod na jeho zaistenie alebo
- d) ktorý je maloletým dieťaťom nájdeným na území Slovenskej republiky,
- e) zrušené od 15.12.2005 do 31.12.2006.

Policajný útvar udelí na žiadosť cudzinca povolenie na tolerovaný pobyt najviac na 180 dní podľa zistených skutočností, ktoré sú dôvodom na jeho udelenie. Policajný útvar vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí (ods. 3).

Policajný útvar môže tolerovaný pobyt aj opakovane predĺžiť; pritom je povinný skúmať, či dôvody, pre ktoré bol cudzincovi povolený, naďalej trvajú. Na tento účel je oprávnený od cudzinca vyžadovať preukázanie trvania prekážky vycestovania (4).

Podľa § 44 ods. 2 zákona policajný útvar zruší povolenie na tolerovaný pobyt, ak zistí, že zanikol dôvod, pre ktorý bolo udelené povolenie na tolerovaný pobyt, a zároveň určí cudzincovi primeranú lehotu na vycestovanie, najdlhšie 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že prvostupňový správny orgán dňa 26.6.2006 na žiadosť žalobcu povolil žalobcovi tolerovaný pobyt na území SR na 30 dní t. j. od 26.6.2006 do 26.7.2006.

Dňa 12.7.2006 podľa § 44 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. zrušil povolenie na tolerovaný pobyt na území SR a zároveň určil žalobcovi 2 dni od právoplatnosti rozhodnutia na vycestovanie z územia SR.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že žalobca požiadal o tolerovaný pobyt z dôvodu, aby nemusel vycestovať z územia SR dotedy, pokiaľ mu bude udelené prvé povolenie na pobyt na území SR. Žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt si podal dňa 10.5.2006.

Na základe uvedeného prvostupňový správny orgán mal za preukázané, že pominuli dôvody, pre ktoré bolo žalobcovi udelené povolenie na tolerovaný pobyt.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť. Uviedol, že rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu sa cíti byť ukrivdený a diskriminovaný, pretože mu nie je umožnené vybaviť si riadny pobyt na území SR.

Žalovaný rozhodnutím *č. p. PPZ-53/2/HCP-BA-R-CP-2006 zo dňa 14.9.2006*, potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p.: PPZ-2085-6/HCP-BA-OCP-Ž-2006 zo dňa 12.7.2006 o zrušení povolenia na tolerovaný pobyt na území SR podľa § 44 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. a určil žalobcovi dva dni na vycestovanie z územia SR odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca žalobu, ktorou žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného a navrhol vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že pri rozhodovaní postupoval žalovaný v rozpore s § 3 ods. 4 a § 46 Správneho poriadku a jeho žiadosti o predĺženie tolerovaného pobytu nebolo vyhovené bez toho aby bola dodržaná postupnosť stanovená v § 47 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Namietal tiež, že žalovaný nevzal do úvahy jeho žiadosť o udelenie trvalého pobytu na území SR z dôvodu zlúčenia rodiny, nakoľko je ženatý s občiankou SR a toto konanie nebolo právoplatne ukončené. Žalobca namietal porušenie čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže sa nezobral do úvahy, že je ženatý a stará sa o dve nezaopatrované deti a z tohto dôvodu aj požiadal o udelenie trvalého pobytu za účelom zlúčenia rodiny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z obsahu administratívneho spisu zistil, že v predmetnej veci bolo prvostupňovým správnym orgánom dňa 12.7.2006 vydané rozhodnutie, ktoré je pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť nepreskúmateľné a krajský súd mal na túto vadu prihliadnúť aj bez vznesených námietok žalobcu, pretože sa jedná o vadu, na ktorú musí súd prihliadať v zmysle § 250j ods. 3 OSP zo zákona a rozsahom a dôvodmi žaloby v tomto prípade nie je súd viazaný.

Pokiaľ sa prvostupňový správny orgán v predmetnom rozhodnutí o zrušení tolerovaného pobytu č. p.: PPZ-2085-6/HCP-BA-OCP-Ž-2006 zo dňa 12.7.2006 odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov (v znení účinnom do 31.12.2006), bolo jeho povinnosťou uviesť, ktoré konkrétne dôvody na udelenie tolerovaného pobytu zanikli v prípade žalobcu. V rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu uvedenie konkrétnych dôvodov, ktoré mali pominúť však absentuje.

Z obsahu administratívneho rozhodnutia ďalej vyplynulo, že ani v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu č. p.: PPZ-2085-3/HCP-BA-OCP-Ž-2006 zo dňa 26.6.2006, ktorým bolo žiadosti žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu na území SR vyhovené a ktorým sa žalobcovi tolerovaný pobyt na území SR povolil dňom 26.6.2006 na 30 dní, t. j. do 26.7.2006 nie je uvedený dôvod ani ustanovenie zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého bolo žalobcovi udelené povolenie na tolerovaný pobyt.

Keďže v predmetnom rozhodnutí o zrušení povolenia na tolerovaný pobyt žalobcu na území SR chýba uvedenie konkrétneho dôvodu s odkazom na príslušné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, ktorý mal zaniknúť, (naviac dôvod udelenia tolerovaného pobytu nebol známy

ani v čase rozhodovania o povolení tolerovaného pobytu, pretože v rozhodnutí nebol špecifikovaný), podľa odvolacieho súdu rozhodnutie žalovaného tak trpí vadami, ktoré spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť, a pokiaľ krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodol správne, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, i keď z iného dôvodu.

Námietky žalovaného ohľadne neexistencie právnej úpravy v čase rozhodovania správneho orgánu, že v čase rozhodovania správnych orgánov (zákon o pobyte cudzincov v § 43 ods. 3 neobsahoval ustanovenie písm. f/ (ak to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života) o ktoré bol zákon doplnený novelou č. 693/2006 Z.z.) boli síce dôvodné, odvolací súd však dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného je potrebné potvrdiť z iného dôvodu, a to pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré spôsobili jeho nepreskúmateľnosť.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca si náhradu odvolacieho konania neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. decembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová